

Trump demana la pena de mort per als autors dels tirotejos

El president dels Estats Units condemna ara el supremacisme blanc i usa les matances per demanar suport a la reforma migratòria

Donald Trump

La majoria es decanta per una Escòcia independent

Una enquesta mostra el suport a la secessió

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIMARTS • 6 d'agost del 2019. Any XLIV. Núm. 15081 - AVUI / Any XLI. Núm. 13951 - EL PUNT

NACIONAL

P8,9

Barcelona reclama al Congrés que investigui el 17-A

FET • El ple aprova, per 16 vots contra 15, instar a esbrinar la relació entre Es Satty i la policia

Absents, indignats

DIFERÈNCIA • Per primer cop, comuns i PSC, socis de govern, voten diferent, amb Colau absent

EUROPA - MÓN

P18

Manifestants contra la llei d'extradició fugen del gas que els llança la policia a Hong Kong ■ JÉRÔME FAVRE / EFE

La vaga paralitza Hong Kong

La policia reprimeix els manifestants disparant gasos lacrimògens

El meu país Imma Tubella

“No tractem amb un sistema democràtic consolidat” P11

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS
Sitges

Aurora Carbonell

“Als partits tradicionals la gent s'acomoda”

Carbonell
ESTILISTES

CENTRE COMERCIAL CARREFOUR
TEL. 93 750 19 27 · 08349 CABRERA DE MAR
HORARI: DE DILLUNS A DISSABTE DE 10 H A 21 H · DONEM HORES
CARBONELLESTILISTES@HOTMAIL.COM

LES SÈRIES. Tanta roba i tan poc sabó! / La brúixola sempre apunta cap al nord / La sacarina produeix càncer P6,7

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Tian Riba

Can Moni

A finals dels no-ranta va triomfar un grup d'Utrera el nom del qual no vull recordar... però que era Los Centellas. Un dia se'ls devia aparèixer la Verge de la Consolació i van decidir que tenien una missió evangèlica a la vida: recuperar, com a Indiana Jones de la música, cançons espanyoles de tots els temps i adaptar-les al seu ritme de revetlla. El seu gran hit va ser *El toro y la Luna*, una copla de Carlos Castellano, un d'aquells desconeguts que fan rics grans artistes, en els seu cas des de Sara Montiel a Carmen Sevilla. Vint anys després, aquest tema l'ha recuperat, per cert, Taburete, el grup de Willy Bárcenas –el fill de Luis, l'extresorer del PP– que avui actua al festival de Cap Roig, a Calella de Palafrugell. Aquesta nit la cantaran mil·lennistes, de la mateixa manera que fa vint anys, uns quilòmetres més avall, a Palamós, els mil·lennistes d'aleshores –que no es deien així– perdien la veu i la vergonya amb la versió de Los Centellas, on

El Tribunal Constitucional examinarà el cas de la multa per soroll d'una taverna de Palamós

ara hi ha La Plata i que abans va ser la Ruïna. Fa només vint anys, però, a Palamós no hi havia la quantitat de petits locals de tapes que hi ha ara al nucli antic. El gran impulsor va ser el Moni, amb la seva taverna de 30 metres quadrats atapeïda de *montaditos*, copes de vi i desenes de petites obres d'art que l'artista ha anat penjant a les parets. Ah, i al local no hi ha sonat mai ni una nota semblant al *reggaeton*. Un autèntic santuari. En un món de clons, una taverna com la del Moni s'ha de protegir. Perquè llavors és irrecuperable. Abans hi posaven una sucursal bancària i ara un japonès. Doncs bé, el Moni viu amenaçat des de fa uns anys per una multa per soroll de 15.000 euros imposada per l'Ajuntament. La més alta posada mai a un local. Ara el cas ha arribat al Tribunal Constitucional. A veure si Juan José González Rivas tindrà més sentit comú que Lluís Puig. Segur que hi ha una solució que no passi per una clatellada letal a un local que des de l'art ha generat riquesa. Hi ha pocs llocs on de veritat et puguis enamorar de la Lluna.

La vinyeta

Fer

Ombres d'estiu

Imma Merino

Els dubtes davant la Revolució

Han passat un parell de dies des que vaig escriure d'avançada l'última "ombra" i he progressat tant en la lectura d'*El Doctor Givago* que no sé per on començar o com resumir aquest munt de pàgines devorades apassionadament. Ho havia deixat tot just en el moment que esclata la Revolució d'Octubre, després de la qual "es van començar a nomenar comissaris amb poders il·limitats, homes d'una voluntat de ferro, vestits amb les seves negres jaquetes de cuir, armats de tota mena d'armes". Givago observa nous abusos de poder, però a la vegada s'oposa als que es resisteixen a una revolució (començant pels metges que abandonen la medicina pública) en no voler perdre els seus privilegis en favor de la justícia social. No ens resulta aliena aquesta resistència, encara que no hi hagi una revolució. Tanmateix, ni tot és tan simple ni els dos bàndols (els roigs, que tampoc són uniformes, i els blancs) són tan clarament conformats. Què fa que el fill d'un porter, Gal·liulin, esdevingui un general dels blancs?

El cas és que, més de cent pàgines

“Givago observa nous abusos de poder, però a la vegada s'oposa als que es resisteixen a una revolució per no perdre privilegis

després del triomf de la revolució bolxevic, estic en plena guerra civil mentre Givago i família s'han instal·lat en una antiga hisenda a Varikino, als Urals, empenya per la determinació d'Antonina Alexàndrovna davant de la misèria patida a Moscou: "Necessitem poder conrear un hort i tenir un bosc a la vora. No podem deixar-nos morir passivament com les bestioles". Hi van arribar després d'una llarga i accidentada travessia en tren amb la qual Pas-

ternak dona joc a multitud de personatges "secundaris" que enriqueixen la novel·la com el fresc d'una època. En un altre tren, hi viatja Strélnikov, que ordena l'incendi dels llocs on hi ha focus contrarevolucionaris. Qui és Strélnikov? Circula un rumor, que s'explica com si fos una llegenda: "No és altre sinó Antíпов tornat a vida." Antíпов, el marit de Lara Fiódorovna donat per mort. Havent vist una ciutat castigada en flames, Givago expressa els seus dubtes al bolxevic Samdeviàtov, que li parla de la legitimitat de la ira popular: "Sou una criatura o bé ho simuleu? ¿Veniu de l'hort, vos? Els insaciables paràsits han viscut a les costelles dels treballadors afamats, els han apallissat mortalment: això creieu que havia de durar sempre? (...) Us sembla que una transformació radical es podia obtenir per via parlamentària?" Givago replica: "Jo era partidari de la revolució, però ara penso que, per mitjans violents, ben poca cosa assolirem. El bé no es pot abastar sinó a través del bé." Sense oblidar la qüestió de què és el bé, una llarga controvèrsia.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/oxgcc3>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Prepari's, conseller

Europa Press va entrevistar ahir el conseller Jordi Puigneró i, en un moment determinat, aquest va dir una cosa ben simple, òbvia i asenyada: "Molts catalans no se senten representats per la festivitat del 12 d'octubre [Día de la Hispanidad] ni per la del 6 de desembre [Día de la Constitución]" i, va venir a dir, preferixen treballar. La qüestió és, però, que el conseller no es va quedar aquí sinó que hi va afegir que el govern català ha trobat "un mecanisme legal" que permetrà ja aquest mateix any que els funcionaris que ho desitgin puguin treballar aquests dos festius estatals. "És el meu deure com a conseller", va concloure. I ho va argumentar: "Hi ha molts treballadors públics que ens han demanat poder treballar aquests dies, perquè són festivitats que els han deixat de representar. No consideren que sigui cap dia en què s'hagi de celebrar res." Contundent. Jo

“Puigneró sosté que hi ha un “mecanisme legal” que permetrà als funcionaris fer festa el 12-O i el 6-D

no sé si aquest és un tema d'aquells d'estiu i que a mesura que ens apropem a aquestes dates s'anirà desinflant, però com que tinc el conseller Puigneró per una persona molt asenyada, em sembla que no. No s'equivoca, quan diu que a molts catalans aquestes festes no ens diuen res (sinó tot al contrari). Només s'ha de seguir què ha passat aquests darrers anys per comprovar-ho. Vàrem arribar a l'ex-

trem, vostès ja ho recorden, que un jutge no només va prohibir a l'Ajuntament de Badalona que uns funcionaris treballassin el 12-O (voluntàriament, és clar), sinó que uns quants regidors van acabar al jutjat per aquest cas. A Espanya, vostè ja ho sap, conseller, no s'entén que algú no vulgui celebrar el 12-O i el 6-D. Em sembla que els costa fins i tot de creure que no ho celebri tot Europa. I si el rei és tan neutral que ara ja s'atreveix a donar lliçons públicament a la classe política sobre si s'han de repetir o no les eleccions (a nosaltres les lliçons ja ens les va donar el 3-O), no m'estranyaria sentir un dia d'aquests el monarca proclamant que el 12-O i el 6-D s'ha de fer festa. No ho entenen, conseller. Vostè parla de facilitar que els funcionaris trïin, lliurement. Això a Espanya no s'entén. No entenen que no n'estiguem encantats. I ni "mecanismes legals ni res". Tant de bo. Li tocarà escarrassar-se.

EDITORIAL

Odi i armes als EUA

El doble atemptat d'El Paso (Texas) i Dayton (Ohio) que aquest cap de setmana ha posat fi a la vida d'una trentena de persones ha posat els Estats Units davant del mirall, evidenciant la disfunció greu del seu sistema de valors que protegeix de forma obstinada la llibertat dels ciutadans per adquirir i portar armes de foc tot i la llista inacabable de víctimes que genera cada any, o la tendència errònia a parlar de "terrorisme" quan l'autor és musulmà i de "tiroteig" quan l'autor és ultranacionalista, supremacista i blanc.

El mateix Donald Trump ha sortit retratat en el manifest que ha deixat escrit l'autor de la matança d'El Paso (de 21 anys), explicant la massacre com una "resposta a la invasió de Texas pels hispans", la mateixa expressió utilitzada pel president nord-americà per justificar la construcció del mur a la frontera amb Mèxic. Trump diu ara que "l'odi no té cabuda als Estats Units", però l'afirmació sembla més buida que mai, quan ell, fins ahir, mai havia condemnat el supremacisme blanc sinó, ans al contrari, l'havia incentivat, denigrant els immigrants, associant-los sempre a delinqüència, a amenaça o prodigant comentaris racistes dirigits a les minories ètniques del país.

La motivació del múltiple assassí d'El Paso entronca clarament amb el discurs que emet la Casa Blanca, però el que uneix aquests fets amb els d'Ohio no és la ideologia sinó la segona esmena de la Constitució dels EUA, que consagra el dret i la facilitat de qualsevol ciutadà a adquirir armes de foc capaces de segar desenes de vides en uns segons. El debat no és nou, però creix a mesura que es dispara la xifra de víctimes. Falta saber quant temps necessitarà la societat nord-americana per transformar el dolor i la indignació en una empenta legislativa que posi fre a aquesta situació.

De reüll

Marga Moreno

La serp de l'estiu

La vida, i la política, s'organitzen en funció de prioritats, sovint ordenades des de la visceralitat o des d'aspiracions no gaire edificants. Estem assistint a la confirmació més ominosa del canvi climàtic, amb una successió d'onades de calor que afecten cruelment la qualitat de vida de moltes persones. A això cal afegir-hi que ciutats com Barcelona i l'àrea metropolitana estan suportant uns nivells de contaminació que malmeten la salut dels ciutadans que hi viuen. L'habitatge és cada cop més inaccessible per a la gent dels barris, que veuen com

Tenim emergències en serveis bàsics: salut, educació, habitatge...

la tendència al monocultiu turístic està condicionant els preus del metre quadrat, de lloguer o de compravenda. Paguem l'aigua caríssima, tenim unes taxes universitàries inabastables per a molts estrats de la població, que ara pateix la degradació de les condicions laborals. Estem parlant

d'emergències al voltant de drets bàsics: salut, educació, habitatge, subministraments... I n'hi ha moltes més... Però es veu que el problema de l'estiu, escatinat com el sùmmum de la delinqüència, són els manters. Un tema torturat per polítics i processos econòmics que han decidit abordar-la empaitant subsaharians, que prou feines tenen per sobreviure i que són la baula més feble de la cadena, en una cacera ignominiosa, per tornar a "posar guapa" Barcelona, quan el conflicte es congria a escala internacional, en despatxos i mansions de mafiosos. Més que a la Guàrdia Urbana, potser que apel·lin a la Interpol.

Les cares de la notícia

CAP DE GOVERN DE HONG KONG

Carrie Lam

Protesta creixent

Hong Kong està en situació crítica després de nou caps de setmana de protestes massives i ara una vaga general, en què es demana la retirada total del projecte de llei d'extradició a la Xina, una investigació a fons de la brutalitat policial i la posada en pràctica del sufragi universal.

DIRECTORA DEL FESTIVAL ÉSDANSA

Núria Feixas

Direcció amb reptes

El festival Ésdansa arriba a la 37a edició reivindicant el paper de la dansa d'arrel tradicional. La seva nova directora, fins ara fent producció i coordinació, assumeix el repte de mantenir la mirada actual, transversal i internacional, així com l'alt nivell que el festival ha assolit en els darrers anys.

CAPITÀ DEL FC BARCELONA

Leo Messi

L'autoritat del líder

El tret de sortida de la temporada del Barça el va marcar, més que el Gamper o l'estrena dels nous fitxatges, el discurs del capità i líder de l'equip, empatitzant amb els culers per la decepció europea, però instant-los també a valorar el domini de la lliga i il·lusionant-los de cara al nou curs.

Tal dia com avui fa...

1 any

Conductors drogats
Dos conductors drogats causen tres morts en dos accidents. Els Mossos detenen els dos xòfers i els acusen d'homicidi imprudent.

10 anys

Nova caixa
La nova entitat sorgida de la fusió de les caixes de Terrassa, Sabadell i Manlleu conservarà l'obra social. La fusió manté la capacitat de decisió a cada àrea.

20 anys

Proposta de Carod
Carod-Rovira proposa un govern de coalició entre CiU, el PSC i ERC que permetria encarar la pròxima legislatura amb un caràcter constituent.

Full de ruta

Emili Bella

L'Onze

Res pitjor que desmobilitzar la gent per la Diada Nacional, un dels últims grans trumfos que li queda a l'independentisme. És irresponsable i contrari als interessos del conjunt del moviment fomentar la desmobilització amb els vells partidismes reduccionistes de sempre. No valia fer-ho quan l'Assemblea Nacional Catalana estava més partiditzada ni tampoc ara, per molts errors que es consideri que pot haver comès —què voleu que us digui, la victòria a la Cambra de Comerç ja val el mandat d'Elisenda Paluzie. És menystenir el valor i la transcendència de la mobilització que fa tants anys que ens projecta al món. Sense voler rebaixar la tasca organitzativa de ningú, la veritat és que no cal que ningú ens convoqui per sortir al carrer a protestar, amb la quantitat de motius que cada dia s'acumulen, o encara que fos només per 1714, però el que sí que és sobrer són els potanegrismes: la qüestió no és qui es manifestava ja a Sant Boi de Llobregat,

Sobren potanegrismes: la qüestió no és qui es manifestava ja a Sant Boi de Llobregat, sinó com fer-ho perquè aquest any siguin més que l'any passat

sinó com fer-ho perquè aquest any se'n manifestin més que l'any passat. Costa de creure que, a un militant de qualsevol partit que té dirigents a la presó, el desmotivi més no sé quina discrepància amb l'ANC que no l'empenyi la injustícia a sortir a protestar plegats. Només té una explicació plausible: que pesi més el carnet que la causa. A qualsevol independentista, el destremen les baralles al Congrés dels Diputats, les travetes al Parlament i les punyalades a la Diputació, els ajuntaments o els consells comarcals, però no crec que el camí sigui deixar d'anar a votar. L'Onze de Setembre no pertany als partits, ni tan sols pertany a l'ANC. El que caldria estar fent ara és acordar una estratègia conjunta a curt i mitjà termini i ajornar els odis atàvics per quan s'hagi assolit la fita, aprofitar el moment de provisionalitat del govern espanyol per treure'n algun rèdit, si això és possible. El somni humit de l'altra banda depèn de desinflar la mobilització de la Diada. No els fem aquest favor.

Tribuna

David Bueno i Torrens. Professor i investigador de genètica i divulgador de la ciència

Depressió vacacional

La major part de persones esperem les vacances amb ganes. Tanmateix, sovint els primers dies, ens notem una mica aixafats, com si ens faltés alguna cosa. Fins i tot hi ha persones que passen tot l'estiu amb símptomes clínics de depressió. "És clar, és que estàvem massa cansats i necessitàvem uns dies per refer-nos, i les vacances són massa curtes", potser pensem, per justificar-ho. L'any 2004, però, es va descriure un trastorn hormonal associat als períodes de vacances que predisposa cap a la tristesa, el cansament i la depressió. Es coneix amb el nom d'estrès vacacional o davallada estiuenca, i segons alguns informes sembla que cada vegada és més habitual.

ELS SÍMPTOMES SÓN molt diversos, segons cada persona: ansietat i estrès, que poden afectar aspectes cognitius i emocionals de la conducta, motiu pel qual l'estiu és una època propensa als problemes familiars i de parella; sensació de no haver descan-

sat mai prou i d'estar sense energia; alteracions de la gana, que ens poden portar a menjar més del compte o alternativament a perdre-la; augment del consum de tabac, alcohol o llaminadures; mal de cap, dolors musculars i d'estómac, i símptomes relacionats amb un estat d'ànim baix i, fins i tot, de depressió.

ELS MOTIUS, PERÒ, són sempre els mateixos, i han estat ben caracteritzats. Mentre treballem, el ritme sovint exigent fa que els nivells de cortisol i d'adrenalina, dues hormones que es relacionen directament amb l'estrès, siguin molt elevats. Quan comencem les vacances es produeix una davallada sobtada d'aquestes dues hormones, la qual cosa genera els símptomes descrits, segons cada persona. A més, una de les funcions d'aquestes hormones és activar el sistema immunitari, de manera que en disminuir aquest nivell per sota d'un determinat llindar incrementa la probabilitat que ens trobem malament, ens sentim cansats i ens po-

sem malalts.

EN PART, UNA LLEUGERA davallada física i mental és força inevitable en començar les vacances, però s'hi pot posar remei per no deixar-se arrossegat i poder-les gaudir al màxim. D'una banda, cal desconnectar físicament i mentalment de la feina. Un treball publicat recentment indica que el 51% de la població activa respon a missatges electrònics i atén trucades de feina durant les vacances. D'altra, s'ha vist que aquesta davallada és especialment important en les persones massa exigents o que creuen ser imprescindibles en la seva feina. Cal, per tant, relativitzar els nostres rols, atès que ningú és imprescindible. També és molt recomanable de fer exercici físic, atès que ajuda a mantenir nivells adequats d'adrenalina. I, finalment, cal tenir estones per estar sols i evitar l'estrès social que es pot generar quan, de sobte, passem massa hores amb la parella o els fills sense estar-hi potser prou avesats.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

S'equivoquen tots?

■ De veritat s'equivoquen les justícies alemanya, belga, suïssa i escocesa, Amnistia Internacional i els experts de l'ONU? No podria ser que fos la justícia espanyola qui s'equivoca? O està en possessió de la veritat absoluta?

No va ser cap cop d'estat com diuen els nacionalistes espanyols: no hi va haver violència per part de les autoritats catalanes. Sí per part de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil. No es va destituir cap autoritat ni es va enderrocar cap govern legítim: el delegat del govern espanyol, els jutges i la resta d'autoritats continuaven al seu lloc. I declarar la independència (que no va ser pas oficial perquè no es va fer al saló de plens, sinó en un del costat) després d'un referèndum, això és fer ús del dret d'autodeterminació, reconegut per la Declaració Universal dels Drets

Humans, signada per l'Estat espanyol. I un cas d'independència no es regeix per cap constitució estatal, sinó pel dret internacional.

El que sí que va ser un cop d'estat va ser allò que no permet el 155: usurpar el govern autonòmic i posar una vicepresidenta del govern espanyol a governar l'autonomia, o dissoldre el Parlament. Això sí que va ser un cop d'estat a l'autonomia catalana, i en Rajoy i la Sáenz de Santamaría haurien de ser jutjats.

JORDI AZNAR I MARTÍNEZ
Barcelona

Sí, Anna Carreras, tota la raó

■ Acabo de llegir la columna que signa l'Anna Carreras a l'edició en paper de dimecres d'aquest, el nostre diari. Collons amb l'Anna! Ha d'haver quedat absolutament descausada després d'escriure-la! Estic tant o més indignat que

ella. Hi estic absolutament d'acord, amb el que escriu: amb el to, amb les paraules emprades, amb el fons, amb la forma... Tot el que diu es podria dir més alt però no pas més clar. Jo també estic fins als "picarols" d'aquesta gentussa que tracta les dones com si fossin seves. Anna, no vas pas de reüll, tu; vas de cara. Més clar, l'aigua! Algú es donarà per al·ludit (digue-li jutges)?

JOAN J. PORTELLA I CARDONA
Girona

Assignatures pendents

■ Prescindim de la història perquè pensem que és millor oblidar el passat que aprendre'n lliçons. Minimitzem l'art perquè no tenim prou talent per crear ni prou audàcia per transgredir. Relativitzem les matemàtiques perquè ens manca voluntat per a perfeccionar-nos. No parlem bé els

idiomes perquè creiem que una imatge val més que mil paraules. Ens desvinculem de les ciències socials perquè ens preocupa més que pot fer la societat per nosaltres que no nosaltres per la societat. Ens allunyem de les ciències naturals confirmant que, probablement, la pitjor naturalesa és la humana. Menystenim la religió perquè la major fe que tenim és en el propi ego. Ens és indiferent l'ètica perquè busquem un premi a la nostra bondat quan, en realitat, la millor recompensa és ser bo...

En un món on sembla que la màxima aspiració personal és fer-se una bona *selfie* efímera i no pas una introspecció honesta i continuada, segurament només la Cultura pot salvar-nos de l'anodina quotidianitat. Però amb tantes assignatures pendents...

ÒSCAR PUJOL ESCANERO
Badalona (Barcelonès)

La frase del dia

“Si les ‘mirades d’odi’ donen per a rebel·lió, anem tots a la presó”

José Antonio Martín Pallín, MAGISTRAT EMÈRIT DEL TRIBUNAL SUPREM

Tribuna

Andreu Mas. @Andreumasd. Periodista, escriptor i assessor en comunicació

La bona gent i els dubtes

Ho reconec, fa mesos que he decidit pràcticament aïllar-me des d'un punt de vista informatiu. Només em preocupa el futur de l'economia i com pot afectar el futur d'aquells que m'estimen i el meu. I estic força sorprès pels paral·lelismes que hi ha entre juliol-agost-setembre del 2007 i ara. Aleshores érem a punt de ser víctimes d'una gran explosió i ara també –si fem cas dels molts analistes que han encès senyals d'alarma amb fonament–, però als informatius no trobareu les claus que recomanen prendre precaucions per a un nou crac el 2020, entre aquestes no endeutar-se més. Si realment l'economia europea i la mundial fan un pet ens n'assabentarem quan no en puguem fugir.

MENTRESTANT, AQUÍ continua la distracció: polítics espanyols incapaces de posar-se d'acord pel repartiment del poder i que poden cometre l'estupidesa de portar-nos a unes noves eleccions (per favor deixem de comptar-nos...), i uns polítics catalans que es mouen entre la ineficiència i la incompetència; amb els dos partits independentistes embolicats a canviar-se els papers històrics.

I MENTRE AIXÒ PASSA, la bona gent, aquella que va començar tot això –perquè, recordem-ho, van ser ells els que van iniciar el més semblant al que ha estat una revolució en aquest país en els darrers 300 anys–, s'ho mira entre incrèdula, expectant, farta i esgotada. Me'n faig creus cada cop que passo per sota dels ponts de l'AP-7 i em trobo independentistes brandant banderes i saludant els conductors. Ho trobo admirable, malgrat que em provoca una infinita tristesa pensar que hi ha qui està disposat a allargar aquesta agonia fins a l'infinit només per ser el partit majoritari en una situació de colonialisme 2.0. Quan arribi el moment, aquests i d'altres que tindran por de perdre un cert estatus, es pensen que podran dir-li a la

gent: “Marxeu cap a casa, que això ja ho rematem nosaltres.”

LA GRAN ERRADA de la bona gent va ser arribar a l'errònia conclusió que havia arribat el moment de la política, obviant que si tu no controles la situació d'altres ho fan. Els partits van ser prou hàbils per fagocitar els actius del moviment social i controlar les organitzacions cíviques per posar-les al seu servei. La bona gent té mil dubtes: què hem de fer?, ens hem de continuar esperant?, esperant què?, això dels presos polítics com ho arreglarem?, i com farem tornar els de l'exili?, i Espanya quan afluixarà i ens donarà alguna cosa per petita que sigui?, hem perdut o estem en un temps mort etern? De tot això en parlàvem ahir amb uns bons amics. De fet, si avui estic escrivint aquest article és sobretot per culpa d'un d'ells, que em va traslladar reflexions que en molt bona part comparteixo i que vull compartir amb els lectors.

HI HA UNA COSA que tenim clara: totes les cartes, per totes les parts, estan posades sobre la taula. N'hi ha un que juga fort,

“Aquest jugador no en tindrà prou de guanyar la partida, perquè el que vol i ha volgut sempre és humiliar-nos i destruir-nos

que hi va amb tot, que és l'Estat espanyol, que abans de perdre la partida cremaria la taula; n'hi ha d'altres que, en lloc de portar a terme una estratègia comuna per guanyar un joc complicat, es miren constantment de reüll per veure qui té millors cartes mentre es claven coces per sota la taula. N'hi ha d'altres que saben perfectament que la cosa es va perdre fa temps i que tenen les cartes de boca terrosa perquè no volen que ningú els vegi el joc. Si cal, al final, tiraran les cartes cap per avall a sobre de la taula, i diran que el resultat ja els ha estat bé; que ells ja sabien que amb professionals millor no jugar-hi.

ARA BÉ, ASSEGUT en aquesta taula hi ha un jugador més, que és el que va obligar tothom a jugar, quan es va seure el primer sobre la taula. És aquest jugador, el mateix que està carregat de dubtes, que ha de decidir si es retira del joc o hi va. Ara bé, hem de ser conscients de les conseqüències d'anar-hi, però també de les de no anar-hi. Anar-hi vol dir ser conscient que algú pot treure el revòlver i, tot acusant-nos de fer trampa, disparar a tort i a dret. No cal dir que algú caurà ferit i que d'altres moriran. Però hi ha partides que la història del món ha demostrat que quan el jugador que tens al davant és més fort –que és sempre– hi ha decisions que es paguen amb la vida dels jugadors i de persones que tan sols eren al bar fent un whisky.

ARA BÉ, QUÈ COMPORTA no anar-hi? D'entrada, perdre tot el capital acumulat mentre es portava la iniciativa del joc i, de l'altra, deixar la porta oberta perquè el guanyador ens destrueixi. Perquè aquest guanyador no en tindrà prou amb els nostres diners, perquè el que vol ara i sempre ha volgut és humiliar-nos i, aquest cop, aprofitar-ho per emportar-se la taula perquè estiguem anys abans de fabricar-ne una altra que serveixi per a alguna cosa més que per menjar a terra allò que ens serveixen fred i amb una dosi excessiva de sal.

De set en set

Enric Serra

Qui va o no va a la Diada

Tothom té dret a no acudir a una convocatòria de manifestació i, naturalment, això inclou la concentració de

l'Onze de Setembre. No hi aniran, per exemple, els que voldrien que el dia de Catalunya fos qualsevol altre sense cap significació política, que són els mateixos partidaris que no hi hagi significacions polítiques. S'abstindran d'anar-hi els que anys enrere es donaven cops de colze per sortir darrere de la pancarta de capçalera cridant consignes pel dret a l'autodeterminació i que ara donen gra a galls desplomats que cloquegen un surrealista “independentisme constitucionalista”. No hi acudirán, tampoc, els equidistants que s'ho miren tot per damunt de l'espatlla amb el nas tibati i que l'arrosen quan algú afegeix els drets nacionals a la cistella dels drets a reivindicar. Tampoc no hi seran molts dels independentistes *tribuners*, avesats a arreglar el país des del sofà, des de les xarxes o des de les tertúlies i avorrits que ningú no segueixi el dictat del seu pontificat.

Els que sí que hi seran són tots aquells a qui no cansa la reivindicació d'una Catalunya lliure i a qui no venç la persistència de la repressió. Alguns potser descontents amb la deriva dels partits polítics i d'altres, amoïnats per la incomprensió del seu paper institucional, però tots tossudament alçats, disposats a continuar empenyent cap a la plena sobirania. Des de la unitat, des de la diversitat, però enllaçats braç a braç amb consciència de poble i no de testimonis privilegiats. Em pregunto de quins deuen ser Josep Hugué, Anna Simó i la resta.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Van den Eynde: “El TS esperarà Luxemburg”

La defensa de Junqueras entén que la sentència s'ha d'aturar fins que es pronunciï el TJUE, i sospesa si instar-hi

Òscar Palau
BARCELONA

La defensa d'Oriol Junqueras està convençuda que el Tribunal Suprem esperarà, i encara més ara que s'ha fixat la data del 14 d'octubre per a la vista a Luxemburg, fins que el Tribunal Superior de Justícia de la Unió Europea (TJUE) resolgui les qüestions prejudicials que ell mateix li va plantejar sobre si l'exvicepresident ja gaudeix d'immunitat a l'europarlament i si, en aquest cas, se l'hauria de deixar sortir per anar a les sessions. Encara més, l'advocat Andreu van den Eynde creu que no hi ha ni debat jurídic, segons va ratificar ahir en declaracions a El Punt Avui: “L'efecte principal d'una qüestió prejudicial és la

suspensió del procediment, i pensar que *de facto* ho obviaran i dictaran la sentència igualment és una absurditat”, subratllava. Per això mateix es resisteix a donar credibilitat a les informacions que els últims dies han indicat que el jutge Manuel Marchena accelerarà la redacció de la sentència per emetre-la abans d'aquella data: “Em sembla inversemblant des d'un punt de vista tècnic pensar que ens hem posat en aquest jardí i que Luxemburg ens ha reservat data i ha obert un procediment perquè al final no tingui cap incidència”, ressalta.

I és que, si el Suprem inhabilités abans Junqueras, el que pugui dir després el TJUE sobre el seu cas quedaria en paper mullat. O, encara més estrany, po-

dria obrir un escenari encara més complex, fins i tot pervers, si, per exemple, un cop ja condemnat a l'Estat, el tribunal europeu sentenciés que el líder republicà tenia immunitat des que va ser elegit el 26 de maig, o des que el BOE el va proclamar el 14 de juny. “Seria molt estrambòtic; hi ha gent que diu que s'hauria de suspendre l'execució de la sentència, però això voldria dir que l'han de deixar en llibertat?”, es pregunta fins i tot el seu advocat, que encara constata un altre punt surrealista: “Llavors caldria demanar el suplicatori, i el Parlament Europeu estaria votant bàsicament si posar Oriol Junqueras a la presó o no, i se'm fa raríssim que pugui passar”, ressenya.

La qüestió per ell és tan de calaix que fins i tot dub-

Andreu van den Eynde, durant el judici al Suprem ■ ACN

ta de si com a defensa presentar una petició formal a Marchena perquè aturi la sentència en espera que resolgui el TJUE. “Em sembla absurd haver de recordar a un tribunal com funcionen les coses des del punt de vista tecnicocriminal, em sentiria incòmode”, admet, tot i que tampoc descarta que ho acabi fent si ho veu necessari. El fet que el 16 d'octubre es compleixin dos anys de l'entrada a la presó preventiva dels Jordis, això sí, hi juga en contra, ja que el Suprem tindrà un interès afegit a sentenciar abans, per-

què, si els volgués continuar retenint sense sentència a partir d'aquella data, hauria de convocar una vista específica per aprovar una pròrroga extraordinària, que la llei preveu de fins a dos anys més, si bé en casos molt excepcionals i amb raons molt justificades. El que descarta Van den Eynde, en aquest sentit, és que abans hi pugui haver una sentència per a tots els encausats tret de Junqueras, ja que “voldria dir que s'hi treu tota referència en l'exposició de motius, i això és gairebé impossible”.

Confirma que el 14-O hi anirà

Tot i que tenia fins al 3 de setembre, Van den Eynde ja va confirmar ahir per carta certificada al TJUE que compareixerà a la vista convocada el 14-O. La defensa té fins al 23 de setembre per presentar al·legacions per escrit, procés en què treballen diversos advocats, que és més complex perquè s'han de basar en les preguntes específiques del Suprem i no en les que volien plantejar ells, que es basaven en si l'Estat “pot posar condicionants” a l'obtenció de l'acta d'eurodiputat. “Aquesta part no es veurà, mirarem que s'hi acabin pronunciant també, però l'objecte del procediment el determinen els dos tribunals”, lamenta.

En tot cas, en la seva interlocutòria, l'1 de juliol, el Suprem ja es cobria les espatlles i indicava que “l'objecte de la qüestió prejudicial se suscita en la peça de situació de privació de llibertat”, separada de la causa principal, i que “el seu tractament processal és autònom”, un fet amb què vol blindar el contingut de la sentència, ja que ressalta que la resolució de Luxemburg “afecta un incident autònom” en la peça de la situació personal de Junqueras, i això no ha de condicionar “el contingut” del seu pronunciament. ■

Cuixart reclama una reunió amb Pedro Sánchez

Li envia una carta perquè l'inclogui en la roda de contactes que fa amb entitats

Redacció
BARCELONA

El president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, que està en presó preventiva des del 16 d'octubre del 2017, ha reclamat per carta al president del govern espanyol en funcions, Pedro Sánchez, mantenir una reunió emmarcada en la roda de consultes que el líder socialis-

ta té aquests dies amb representants d'entitats i col·lectius de la societat civil. Cuixart assegura en la missiva del 2 d'agost que com a president d'Òmnium —recorda a Sánchez que té més de 175.000 socis i 58 anys d'història i que és “la major entitat cívica cultural de l'Estat”— té la responsabilitat de parlar amb tothom i que està convençut que “la resolució democràtica del conflicte passa per l'empatia i vèncer així la por al diàleg”.

Cuixart li avança que li agradaria exposar-li per-

Jordi Cuixart, durant les seves declaracions al Tribunal Suprem del febrer passat ■ EFE

sonalment “els avenços de la plataforma Som el 80%”, que aglutina una representació molt transversal de persones públiques que “coincideixen que la resolució del conflicte polític passa pel diàleg entre totes els parts i sense exclusions”. A més, Cui-

xart afirma que considera important poder-li explicar l'abast de l'afirmació “ho tornarem a fer” que va fer durant la declaració al Tribunal Suprem, ja que considera que conté “de manera nítida una reafirmació en la defensa dels drets fonamentals i el dret

a defensar el dret a l'autodeterminació”. A l'escrit li assegura el compromís d'Òmnium amb la democràcia i la llibertat d'expressió, reunió i manifestació arreu i, per això, li demana que el govern que es constitueixi derogui la llei mordassa. ■

Sánchez reprèn contactes i el PP vol que s'aparti

Pedro Sánchez, l'endemà de la crida de Felip VI als partits per trobar una solució abans d'anar a eleccions, va iniciar una nova tanda per buscar suports per a un nou intent d'investidura. Ho va fer a la tarda amb Compromís i aviat ho farà amb el PNB, mentre que el secretari general del PP, Teodoro García Egea, li demanava que s'apartés, en considerar-lo “l'únic element de bloqueig” de la democràcia espanyola, i proposava que hi hagi un candidat del PP i Cs que tingués l'abstenció de la resta de partits constitucionalistes, inclòs el PSOE. Sánchez es va reunir al matí amb organitzacions juvenils i entitats ecologistes que li van exigir la formació d'un govern aviat per començar a implementar mesures contra la crisi climàtica.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El meu país

Imma Tubella

Catedràtica de comunicació i exrectora de la UOC

Resistir per guanyar

Si observem tot el que ha passat aquests darrers anys amb una certa perspectiva, sense entrar en crítiques i lamentacions, i sempre amb una tendència a l'autocrítica positiva, em sembla que només ens queda una opció, i no és poc: resistir. Resistir pacíficament però amb contundència, oblidant per sempre més el peix al cove, l'esperança de transformar un estat amb una cultura imperial centenària i inalterable, facilitar la governabilitat, i quimeres per l'estil. Ja hem vist en el debat d'investidura que per Espanya, Catalunya no existeix, i que els catalans ens hem instal·lat en l'antipolítica i som uns inútils. Què podem esperar de qui nega el diàleg amb menyspreu i arrogància, que ens està dient que tornaria a aplicar el 155 sense dubtar ni un segon amb la càrrega repressiva que això representa, que nega que els nostres presos i exiliats ho siguin per les seves idees polítiques, que quan se'l pregunta sobre la relació del CNI amb els atemptats de Barcelona i la gravíssima ombra de dubte que els cobreix diu "no estar en el tema"?

No tractem amb un sistema democràtic consolidat, avesat a la negociació i al diàleg, tractem amb un sistema intransigent acostumat a fer la seva per decret, i això no és democràcia. Contra aquesta feblesa democràtica només ens resta fer-la visible resistint, perquè re-

Desobediència massiva i resistència pacífica, dues claus de l'1-O a Catalunya ■ L. SERRAT

sistir pacíficament i massivament és la millor manera de forçar l'Estat a reaccionar.

No tinc cap dubte que, si ho fem, anirem cap a la ruptura. El camí és més llarg del que ens pensàvem o vam voler creure, però hem arribat a un punt de no retorn, i l'hem de mantenir. El moviment independentista és molt ampli, amplíssim, és el moviment social més important de l'Europa recent que ha estat capaç de fer un acte de desobediència massiva únic fins ara, anar a votar l'1-O. Els que ens diuen –fins i tot partidaris nostres– que hem de ser més, ens estan enganyant, s'estan enganyant. En

democràcia, el que compta són les majories, per minses que siguin, d'exemples n'hi ha per donar i vendre, i en un referèndum el que compta és el 50% més un. Que l'ideal seria ser un 80%, cap dubte, però som suficients i cada dia som més malgrat les picabaralles absurdes i incomprensibles dels qui hem votat. Eixamplar la base? D'acord. Volem ser més? D'acord. Som prou? I tant. Si ens mantenim, o bé hi haurà una declaració unilateral obligada per les circumstàncies, o hi haurà un referèndum que serà pactat i que guanyarem. Perquè no oblidem que el de l'1-O, malgrat la repressió, el vam guanyar, i

que a les europees els candidats independentistes van tenir una majoria clara malgrat que els partits no van saber anar units.

Així doncs, resumint, la investidura ja ens ha demostrat el que sabíem, que a l'altra banda de la taula no hi ha ningú per parlar i per negociar, només per insultar. Que si volem que reaccionin ens hem de plantar i per fer-ho necessitem lideratges intel·ligents i generosos al marge de tota tàctica electoral. També anava a escriure unitat, però aquesta ja la tenim perquè la gent està unida, en tot cas necessitem unitat d'acció estratègica, repeteixo, sota un lideratge intel·ligent. Després de l'estiu vindrà una sentència que s'anuncia dura que i que serà un punt d'inflexió que ens ha de fer reaccionar, i un processament i pos-

“No tractem amb un sistema democràtic consolidat, avesat a la negociació i al diàleg, sinó amb un sistema intransigent acostumat a fer la seva per decret

sible inhabilitació del president Torra que haurem d'afrontar amb la màxima cura per no donar la sensació que fem un pas enrere, i ho haurem de fer de manera pacífica però eficient. Compte doncs amb l'Onze de Setembre, el món ja sap que sabem fer grans escenografies, però aquest moment ja ha passat i en necessitem un altre si volem continuar cridant l'atenció, una atenció que necessitem pels presos, exiliats i represaliats, i pel camí que hem emprès.

Estic segura que quan el món entengui que la nostra lluita no és per la independència perquè si, sinó que és per salvar els drets i les llibertats, aleshores haurem guanyat.

assessors
Pous
fiscal comptable i jurídic

Declaració de la renda per a particulars

MÉS DEL 70% DELS ESBORRANYS DE LA DECLARACIÓ DE LA RENDA TENEN ERRORS

SI NO VOLS PAGAR MÉS DEL QUE ET TOCA T'ESPEREM A POUS

Truca'ns ara **93 790 39 45**
o demana'ns hora a: txell@finquespous.cat

La tranquil·litat i seguretat d'un equip professional - 93 790 39 45 · C/ Pujol, 20 - 08301 · MATARÓ

www.finquespous.cat

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS**
SITGES

Aurora Carbonell

Alcaldesa de Sitges (ERC)

“Als partits tradicionals la gent s'acomoda”

INÈDIT • “Per primer cop en la història de Sitges no hi ha ni el Partit Socialista ni la confluència de Convergència a l'alcaldia” **HISTÒRIA** • “És una responsabilitat i un honor ser la primera dona alcaldessa i la primera d'ERC des de la guerra”

Raül Garcia i Aranzueque
SITGES

Aurora Carbonell es va convertir el 15 de juny passat en la primera dona alcaldessa de Sitges i en la primera cap del govern municipal d'ERC des de la Transició. Carbonell va guanyar les eleccions per poc més de 300 vots a l'alcalde sortint, Miquel Forns, de Junts per Catalunya, de qui va ser la regidora de Turisme el mandat passat en un executiu en minoria entre CiU i ERC amb un acord d'estabilitat amb la CUP. Ara, Carbonell lidera un govern d'esquerres amb quatre regidors d'Esquerra, dos de Sitges Grup Independent (SGI) i dos de Guanyem Sitges, i comptaran amb el suport extern de Comuns Verds. Amb aquesta aliança Sitges trenca quaranta anys d'alternança entre el PSC i CiU a l'alcaldia de Sitges.

Vostè és la primera alcaldessa de Sitges. Ho viu d'una manera especial?

Ho visc amb molta responsabilitat pel càrrec, pel fet de governar Sitges i també pel fet de ser la primera dona alcaldessa a Sitges. Molta responsabilitat i un honor com a dona.

A l'Ajuntament de Sitges hi ha 9 regidores de 21.

Sí, exacte. Som força dones i n'estem molt satisfets.

Això vol dir que en l'àmbit municipal ens

estem acostant més a la igualtat o és una anècdota?

Jo crec que el fet que hi hagi dones en càrrecs de responsabilitat crida més dones a implicar-s'hi. El fet que la cap de llista sigui una dona fa que n'hi hagi més que s'apropin a les llistes electorals. A banda que hi ha partits com el nostre, Esquerra, que fem llistes cremallera i llavors encara ens hi obliguem més. Tot i així, penso que com més dones es veuen, més visibilitat hi ha i més dones s'animen a assumir responsabilitats, i això és el més important. Crec que en política municipal som els que més estem avançant en aquest àmbit. A mesura que vas pujant va canviant la cosa.

També és el primer cop que ERC obté l'alcaldia de Sitges.

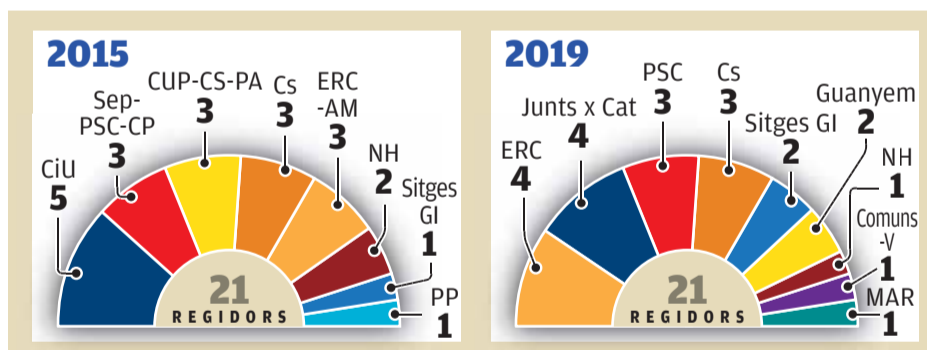
El primer cop va ser als anys trenta. Després de la guerra, sí.

Vostè era regidora de Turisme en l'anterior govern, amb CiU. Per què no s'ha reeditat el pacte?

Nosaltres no teníem cap inconvenient a pactar també amb els mateixos. Sí que és cert que nosaltres vam dir que volíem canviar bastant les coses i per això vam obrir-nos, de seguida, a altres grups municipals i vam trobar el suport del grup municipalista Sitges Grup Independent (SGI), que van millorar molt els resultats electorals, igual que nosaltres, i després ens vam entendre molt bé amb Guanyem Sitges, que és una confluència de la CUP. Amb ells ens enteníem molt bé.

ORIOI DURAN

Tot i l'experiència de govern amb CiU?

És cert que estàvem en converses amb ells, però el fet de voler transformar, de voler fer canvis, ens va fer decidir per un govern diferent. Per primer cop en la història de Sitges no hi ha ni el Partit Socialista ni la confluència de Convergència a l'alcaldia. Era el moment de fer canvis de veritat i, com que ens sentim tots còmodes i amb els altres no hem acabat de lligar bé, vam tirar endavant d'aquesta manera. En principi no teníem cap inconvenient a pactar amb Junts per Catalunya. Potser hauria estat el més fàcil, però com que teníem ganes de canviar i hi havia molta gent amb ganes de fer coses noves, vam dir: “Aprofitem-ho.”

Els sitgetans demanaven més polítiques socials a la ciutat?

Sí. Polítiques socials i també canviar de maneres de fer. Als partits tradicionals, aquells que han estat molts anys al poder, la gent s'acomoda i fan sempre el

mateix. Estan envoltats sempre de la mateixa gent i hi ha les mateixes dinàmiques. L'entrada de partits que mai havien estat al govern o de partits com nosaltres, que havíem estat al govern però no havíem tingut l'alcaldia, provoca que hi hagi un canvi.

En què es notarà que hi ha un govern d'esquerres?

Esperem que es noti molt en la participació ciutadana, que per a nosaltres és bàsica a l'hora d'assolir un consens per obrir-nos a tot i parlar amb tothom i no agafar els vicis que agafes quan portes molt de temps en un lloc i fas sempre el mateix, sinó canviar radicalment.

Quines són les seves prioritats per a Sitges?

Un dels problemes grans que tenim és el de l'habitatge. Els tres partits que formem part del govern ho portàvem al programa com una peça clau. Dotar d'habi-

Primera alcaldessa i primera cap de govern d'ERC des de la guerra

Aurora Carbonell (Sitges, 1966) ha fet història en convertir-se en la primera dona alcaldessa de Sitges i en la primera d'ERC que ocupa el màxim càrrec del consistori des de la Guerra Civil. També és la cap –remarca– del primer govern municipal que no està dirigit ni pels socialistes ni per l'espai de Convergència. Ella ja hi era, al govern de la ciutat, com a regidora de Turisme de l'anterior alcalde, el convergent Miquel Fornés. Coneixia bé el negociat gràcies als coneixements adquirits a l'empresa familiar on treballava, una agència de viatges. Va compatibilitzar la feina amb la carrera d'humanitats i l'any 2008 va entrar a treballar a la Secretaria d'Universitats i Recerca de la Generalitat. Ara vol posar el coneixement del sector públic i privat al servei de la seva ciutat, que diu, quan li ho demanen, que és on es fa el veritable xatò. I del carnaval, què me'n diu, alcaldessa? Quin és millor, el de Vilanova o el de Sitges? Diu que el de Sitges, és clar. Val més que sigui així si no vol que la facin fora de l'alcaldia en les eleccions del 2023. O potser abans i tot, que amb aquestes coses no s'hi juga.

any hem fet una operació amb la policia, la neteja de platges molt més acurada i van estar molt més satisfets. A més, el regidor de Serveis Urbans, que és el Jaume Monasterio, ha anat ja al territori dues o tres vegades perquè hi ha hagut problemes de fuites d'aigua, amb la llum... Jo penso que el que necessiten a les Botigues és que ens vegin actuar.

Quines són les principals queixes?

S'han queixat molt del fet de no tenir policia. A Sitges hi ha moltíssima gent. Tenim policia per a 28.000 habitants i rebem gairebé 3 milions de persones a l'any. Ja hem acordat que hi haurà un parell de policies que faran molt més sovint Garraf i les Botigues. Els veïns han de veure que hi ha un govern que també es preocupa per ells. Tenen uns problemes molt similars als de la resta, com el dels pocs agents de policia, la neteja i l'habitatge, però també és veritat que en temes de grans infraestructures, a l'hora de fer un passeig nou o arreglar unes carreteres, sempre s'han queixat que han estat els últims, i és veritat. Ara s'està fent una nova entrada a les Botigues, que és una obra que ja s'havia començat amb el govern anterior. El fet geogràfic [estan a 17 quilòmetres de Sitges] els afecta i ells també en són conscients.

El pacte al Consell Comarcal del Garraf de JxCat amb el PSC ha generat polèmica. Com l'ha rebut?

Amb sorpresa perquè també es podia pactar amb Esquerra i amb la resta, i semblava que la cosa anava cap aquí, i finalment no ha estat així. Ha estat un pacte molt generalitzat. A tots els consells comarcals, del Garraf, l'Alt Penedès i el Baix Penedès, s'ha fet una sociovergència i a la Mancomunitat Penedès-Garraf, també. En alguns llocs, realment, ha sorprès perquè no hi havia cap necessitat de fer-ho.

És una rèplica, a diferent escala, del de la Diputació de Barcelona?

Sí. Però, així com fa quatre anys tenia un cert sentit perquè depenia del que es feia a Vilanova i van fer el mateix al Consell Comarcal, aquesta vegada no tenia tant de sentit.

Ampliant una mica més el focus, com veu la situació política catalana? S'hi pot fer res per resoldre el conflicte des d'un municipi com Sitges?

Nosaltres, ERC de Sitges, donem suport al Parlament en tot el que fa i també treballam molt amb la Diputació i el Parlament. Jo soc del parer que es necessita un temps d'estabilitat, tant aquí com a l'Estat espanyol.

Per fer què?

Per exemple, s'ha de fer el passeig marítim, que depèn del ministeri. Jo he anat a parlar-ne no sé quantes vegades a Madrid i cada vegada que hi he anat hi havia una persona diferent. Em deien: "És que ara no tenim el pressupost, per a la firma canviarà el ministre"... Aquesta inestabilitat fa que moltes coses s'aturin. Cal un temps d'estabilitat perquè, si no, les coses costa molt que tirin endavant i, al final, el que no tira endavant és el que palpa el ciutadà del carrer. Per exemple, hi ha problemes a l'ambulatori i és perquè a dalt no s'estan posant d'acord. ■

Volem dotar d'habitatge la gent d'aquí que durant molts anys ha hagut de marxar i no ha tingut possibilitats de quedar-se

tatge la gent d'aquí que durant molts anys ha hagut de marxar i no ha tingut possibilitats de quedar-se a viure aquí.

Aquest és un problema que va més enllà de l'àmbit municipal.

Sí, però tenim l'oportunitat d'intervenir-hi perquè tenim terrenys nostres. Per tant, es tracta de posar-se a fer habitatge perquè el terreny, que és el més car i el més difícil, ja el tenim, i això és molt important.

Vostè parla de fomentar la participació ciutadana. Com ho faran?

Hi ha un regidor, en Xavier Salmeron, de Guanyem Sitges, que tot just s'hi ha posat ara. Fins ara, al finalitzar el ple es deixava parlar el públic. Havíem fet audiències públiques en l'anterior mandat en què s'acabava explicant el que s'estava fent, però no ens semblava que fos més participatiu. Durant aquest mandat volem fer jornades participatives en llocs

A tots els consells comarcals, del Garraf, l'Alt Penedès i el Baix Penedès, s'hi ha fet una sociovergència

diferents, no només a l'ajuntament, sinó en espais diferents, per a grups concrets: gent jove, gent gran, sectors concrets. Donar molta més participació ciutadana, també a través de les noves tecnologies. No fa gaire vam canviar la pàgina web i tenim un portal que es diu Decidim Sitges que volem explotar més perquè fins ara no estava gaire actiu.

Pel que fa a turisme, Sitges té una molt bona reputació turística (8,35 en reputació per internet, millor destí sostenible...), també en reconeixement cultural. En què va més coixa?

Pensem que culturalment som molt rics i, igual que passa amb el turisme, s'hi ha de continuar treballant, però és més fàcil perquè ja tenim moltes eines molt ben fetes des de fa molts anys. Per això, el nostre objectiu és ara el territori, el carrer. D'una banda, el tema de l'habitatge; la participació ciutadana, que també considero carrer, i, de l'altra, el carrer

Cal un temps d'estabilitat perquè, si no, les coses costa molt que tirin endavant i el ciutadà del carrer ho palpa

com a entorn. Cuidar l'entorn. Com que, precisament, tenim un volum tan important de gent que ens visita, la via pública, l'entorn està molt desgastat i pensem que necessitem una renovació total. No només pel que fa a la neteja, sinó la cura de la via pública, l'entorn natural... Per això ens hem posat molt l'objectiu del carrer i el territori sense oblidar cultura i turisme, que entenem que són molt importants i tenim moltes eines que ens fan funcionar molt bé.

Els veïns de les Botigues es queixen que estan desatesos i que els serveis bàsics els queden lluny. Què s'hi farà?

Fa poc ens han dit que amb quatre dies que portem al govern ja s'ha fet més que en molts anys. Només d'entrar ens vam trobar la revetlla de Sant Joan. Vam fer una operació especial perquè allà hi havia molts problemes. Ve molta gent de les poblacions properes i hi havia un problema de civisme, bàsicament. Aquest